

Rhoda Wilson, The EXPOSE: ZLATÁ ÉRA ROZMACHU A PROSPERITY STREDOVEKÉHO ANGLICKA BEZ ŽIDOVSKÉJ ÚŽERY

- CZ24 News | 17. prosince 2023

UK: Keď v 15. storočí v Anglicku zrušili úžeru, teda prax požičiavania peňazí za úroky, dane sa udržali na miernej úrovni a štát nemal žiadny štátny dlh. S tolerovateľnými daňami, žiadnym štátnym dlhom a žiadnymi úrokmi zažívalo Anglicko obdobie neporovnateľného rastu a prosperity.

Vyššie uvedený popis Anglicka 15. storočia je citovaný z knihy z roku 2014 s názvom „A History of Central Banking and the Enslavement of Mankind“ (História centrálneho bankovníctva a zotročenia ľudstva) od Stephena Mitforda Goodsona. Ide o knihu, ktorá argumentuje proti podvodom s centrálnym bankovým systémom.

Goodson, ktorý zomrel v roku 2018, bol v rokoch 2003 až 2012 jedným z riaditeľov Juhoafrickej rezervnej banky. Bol tiež lídrom Juhoafrickej strany za zrušenie dane z príjmu a úžery a aktívnym komentátorom problémov systému centrálneho bankovníctva.

Nižšie uvádzame text z Goodsonovej knihy, ktorá pokrývala to, čo nazývame „slávny anglický stredovek“ a jeho zánik. Zdá sa, že Goodsonov krátky opis tohto obdobia anglickej histórie plne ukazuje na rozsah, v ktorom úžera ovplyvňuje životy obyčajných ľudí a v určitom ohľade je relevantný aj dnes.

Poznámka Rhody Wilsonovej:

„Goodson sa v knihe sa úzko zameriava na úlohu, ktorú zohrávali „Židia“ a opomenul spomenúť oveľa väčšiu úlohu, ktorú zohrali iní, ako napríklad Vatikán a benátski šľachtici.

Bez ohľadu na Goodsonove osobné názory, úzke zameranie sa na kolektívny termín „Židia“ môže povzbudiť niektorých malomyselných ľudí, aby použili jeho knihu ako zámienku na šírenie protižidovskej rétoriky a hádzanie viny na celý národ alebo náboženské skupiny za zlé správanie niekoľkých jedincov. Toto je však definícia rasizmu a nemala by sa tolerovať.“

Ak si dokážete prečítať Goodsonovu knihu bez toho, aby vás ovplyvnila akákoľvek autorová zaujatosť, a ak si uvedomíte, že jeho názor je kúskom väčšej skladačky, vyzerá to ako zaujímavé čítanie.

Ako napísal Mangosuthu Buthelezi, zuluský princ a člen juhoafrického parlamentu, v predslove knihy:

„Táto kniha bude určite kontroverzná a vyvolá silné reakcie a ani ja nesúhlasím so všetkými názormi, ktoré sú v nej vyjadrené. Goodson má odbornosť a výsledky na to, aby vierohodne prezentoval tému, ktorú skúmal celé desaťročia a ktorú osobne žil ako nevýkonný riaditeľ Juhoafrickej rezervnej banky.

Niektorých môže šokovať, keď si uvedomia, že centrálna banka na celom svete, vrátane našej vlastnej juhoafrickej rezervnej banky, neslúžia našim vlastným záujmom, ale v skutočnosti sú v spojení so súkromnými bankami.

To nielenže podkopáva našu suverenitu, ale zároveň nás zbavuje možnosti mať verejne emitované peniaze nezatažené dlhom, ktoré patria ľudu ako bezúročné prostriedky výmeny.“

Nasleduje úryvok z knihy „História centrálneho bankovníctva a zotročenia ľudstva“, kapitola II s názvom „Skrytý pôvod Bank of England“.

Slávny stredovek

S vyhnaním úžerníkov a zrušením úžery boli dane mierne a nevznikol žiadny štátny dlh, keďže bezúročné peniaze zaznamenané v starovekom účtovnom systéme na evidenciu dlhov (nazývanom tzv. „tally sticks“) boli použité na vládne výdavky.

Tento staroveký finančný nástroj, ktorý poznali Saracéni a možno aj Číňania, je odvodený z latinského slova Tallia, čo znamená palica. Palica bola vyrobená z liesky, vrby alebo buxusu, pretože tieto dreva sa ľahko štiepia. Zvyčajne mali dĺžku osem palcov (20,3 cm) (od ukazováka po palec) a šírku pol palca (1,3 cm), hoci mohli byť dlhé až osem stôp (2,44 metra).

Nominálne hodnoty boli označené rôznymi veľkými rezmi v dreve. 1 000 libier bolo označených vyrezaním hrúbky dlane, 100 libier šírky malíčka, 1 libra ako nabobtnané zrno jačmeňa, šilingy o niečo menej a pence boli označené zárezmi.

Príjemca peňazí bol zaznamenaný na plochých stranách. Keď boli všetky detaily zaznamenané, prútik bol rozštiepený takmer dospodu, takže v jednej časti zostal peň alebo rukoväť, do ktorej sa vyvrtala diera. Toto bolo známe ako počítadlo alebo záložný list a bolo držané v pokladni.

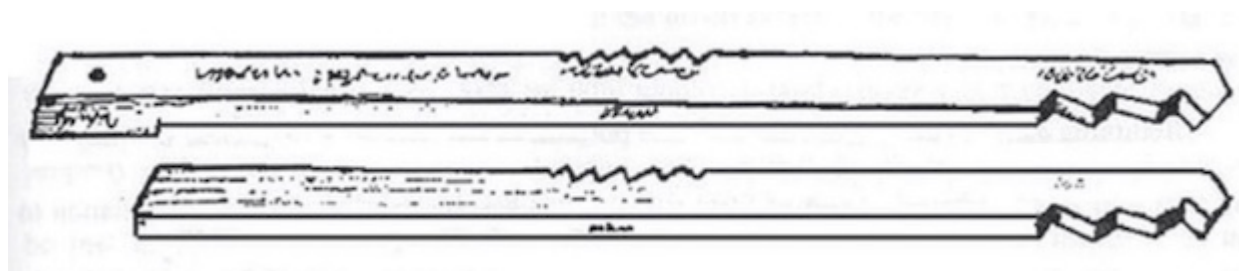
Plochý prúžok, teda akúsi „kópiu“ (bez pňa) dostal príjemca peňazí. Keďže žiadne dva kusy dreva nie sú identické, nebolo možné takýto prútik sfalšovať.

Prúty „tally sticks“ boli prvýkrát predstavené za vlády kráľa Henricha II. (1100-35) a zostali v obehu až do roku 1783. V období rokov 1290-1485 však ich používanie dosiahlo svoj vrchol a stalo sa hlavným nástrojom štátnych financií.

Používali sa nielen na vyplácanie štátnych platov, ale aj na financovanie hlavných položiek infraštruktúry, ako boli výstavba múru mesta Londýn, verejných budov a prístavov. Presné množstvo prútov v obehu nie je známe, ale ešte v roku 1694 existovali v hodnote 17 miliónov libier.

Bola to úžasná suma, keďže ročný rozpočet kráľa zriedka prekračoval 2,5 milióna £ a robotník zarábala cent denne.

Stredoveké záznamové prúty z 15. storočia vyzerali takto nejako:

S tolerovateľnými daňami bez štátneho dlhu a bez úroku, sa Anglicko tešilo ére neporovnateľného hospodárskeho rastu a prosperity. Priemerný robotník pracoval len 14 týždňov a užíval si 160 až 180 dní sviatkov v roku.

Podľa lorda Williama Leverhulma, vtedajšieho spisovateľa, „muži 15. storočia boli veľmi dobre platení“. V skutočnosti boli tak dobre zaplatení, že kúpna sila ich miezd a ich životná úroveň boli prekročené až koncom 19. storočia. Robotník dokázal zabezpečiť všetky potreby, ktoré mala jeho rodina. Boli dobre oblečení v dobrej vlnenej látke a mali veľa mäsa a chleba.

Houston Stewart Chamberlain, anglo-nemecký filozof, potvrdzuje tieto životné podmienky vo svojej knihe „Základy XIX. storočia“.

„V 13. storočí, keď Germánske rasy začali budovať svoj nový svet, bol poľnohospodár takmer v celej Európe slobodnejším človekom, s istejšou existenciou, než je dnes. Copyhold (typ vlastníctva pôdy) bol pravidlom, takže napríklad Anglicko – dnes sídlo veľkostatkárstva – bolo ešte v 15. storočí takmer celé v rukách tisícok malých farmárov, ktorí boli nielen zákonnými vlastníkmi svojej pôdy, ale navyše disponovali ďalekosiahlym a bezplatným právom na spoločné pastviny a lesy.“

Keďže priemerný robotník musel pracovať iba 14 týždňov v roku, mnohí dobrovoľne venovali svoj čas stavbám nádherných anglických katedrál. Katedrála York Minster bola dokončená v roku 1472 a má najväčšiu rozlohu farebného skla na svete.

Počas voľných hodín mnohí remeselníci dobrovoľne postavili niektoré z najkrajších anglických katedrál, čo zvyrazňovalo jeden zo základných princípov západnej civilizácie, že bez voľného času nie je možné pestovať kultúru.

George Macauley Trevelyan, anglický sociálny historik, opisuje tieto úspechy takto:

„Nepretržitá a stále sa meniaci tradícia cirkevnej architektúry, pokračovala svojou majestátnou cestou a zaplnila Anglicko týčiacimi sa lesmi muriva, ktorých krásu a vznešenosti sa nikdy nevyrovnala ani antická doba, ani moderní ľudia. Do novších kostolov sa svetlo už nevrátilo, ale ich

doslova zaplavovalo cez vitráže, ktorých tajomstvo sa dnes stráca ešte viac než kúzlo architektúry.“

Hoci kráľ Henrich VIII. (1509 – 1547) v roku 1509 zmiernil zákony týkajúce sa obmedzenia úžery, následne jeho syn kráľ Eduard VI. (1547 – 53) zákonom z roku 1552 úžeru zakázal. Preambula jeho zákona uvádzala, že „úžera je slovom božím, úplne zakázaná ako najohavnejší a najopovrhnutelnejší zlozvyk“.

Koniec zlatej éry

Počas 17. storočia sa táto zlatá éra tragicky skončila. Veľký počet Židov, ktorých v roku 1492 Izabela I. Kastílska a Ferdinand II. Aragónsky vyhнали zo Španielska z dôvodu ich pretrvávajúcej angažovanosti v úžerníctve a neetických obchodných praktikách, sa usadil v Holandsku.

Hoci Holanďania boli v tom čase dôležitou námornou veľmocou, židovskí úžerníci so sídlom v Amsterdame sa chceli vrátiť do Anglicka, kde mali vyhliadky na rozšírenie operácií ich impéria na požíciavanie peňazí oveľa sľubnejšie.

Počas vlády kráľovnej Alžbety I. (1558 – 1603) sa v Londýne usadilo malé množstvo marrano-španielskych Židov, ktorí konvertovali na falošnú formu kresťanstva.

(Poznámka Rhody Wilsonovej: Goodson to už nepovedal, ale ak konvertovali na kresťanstvo, či už falošne alebo nie, potom nepraktizovali judaizmus. Alebo ak áno, aj to bol podvod, preto bezvýhradné použitie výrazu „Židia“ je skôr voľbou autora než faktom.)

Mnohí z nich podnikali v zlatníctve, prijímali vklady zlata do úschovy a potom vydávali potvrdenky o uložení v sume desaťnásobku množstva zlata, ktoré mali uschované. Išlo už o pôžičky s úrokom.

Tieto potvrdenky o uložení zlata, ktoré predstavujú predchodcu dnešných papierových peňazí a podvodného systému bankovníctva založeného na frakčných rezervách, boli pôvodne požíciavané britskej korune alebo štátnej pokladnici za 8% úrok ročne.

Podľa Samuela Pepysa, zapisovateľa denníka a tajomníka admirality, sa úroková sadzba neskôr zvýšila až na 20% či dokonca na 30% ročne. Úroková sadzba platená obchodníkmi často presahovala 33% ročne, aj keď zákonná sadzba bola iba 6% ročne.

Robotníci a chudobní ľudia znášali bremeno ešte prehnanejších úrokových sadzieb, keď museli platiť 60%, 70% alebo aj 80% ročne. Podľa Michaela Godfreya, autora brožúry s názvom „Krátky účet Bank of England“, sa stratili dva až tri milióny libier (obrovská suma na tú dobu) v dôsledku bankrotov zlatníkov a vyparenia sa ich účtovníkov.

AUTOR: Rhoda Wilson

[ZDROJ](#)

Překlad: Badatel.net